

Het moederhert brandde als 'n kissend pekke-
vuur en heur geweten, want ze had er nog een,
stormde als 'n onstuimige zee.

« Gij hebt misdaan... » riepen heur onzienbare
stemmen toe. « Uw kind, uwe dochter daarboven,
lijdt, smert geweldig, worstelt met den dood en
gij... O moeder! Gij hebt heur verwenscht! ver-
vloekt! Dat God heur hale! »

Slapen gaan en dierf ze niet, en toch : heur
oogleden wilden niet toe; zij moest op den dood-
kouden heerd loeren en niets zien dan aardige
beelden, beelden van vroeger. Heel 't vroeger leven
zag ze opnieuw voor heur. Ze zag... Haar oogen
werden troebel en de tranen brobbelden langs neus
en wangen, ze zag niets meer. Maar 't scheen dat
de stilte der kamer aan haar oor vezelde :

« Ge woondet bij uwe twee dertigjarige brave,
doorbrave dochters in; dank aan hun neerstige
handen, kwaamt ge gunstig door 't leven.

« Fien en Siska wilden hunne ouders laten
rustig hun oude dagen slijten, maar gij, moeder,
neen, 't en ging niet...

« Hadt gij vroeger jaren gedeugd, dan moesten
uwe kinderen nu niet meer hunne handen eeltig
werken. Toen moest ge de broek dragen; speel-
reizekens maken; de zaken hunnen gang laten
gaan; maar ge schooft ook door de mande.

« Ge hebt brave, deugdzame dochters; ze